

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 23/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Pol'nohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Konečný, proti druhému výroku uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 17 C 142/2016-543 z 8. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) druhým výrokom uznesenia všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka ako žalobkyňa sa podanou žalobou najprv domáhala určenia, že je výlučným vlastníkom pozemku registra C, parcelné č. 2696, orná pôda s výmerou 1467 m², k. ú. [REDACTED], obec [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosť“), na tom základe, že túto nehnuteľnosť nadobudla od [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“),

kúpnu zmluvou z 25. júna 2015, avšak vklad vlastníckeho práva na základe predmetnej kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností nebol povolený. Uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 142/2016 z 3. októbra 2016 súd pripustil pristúpenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako žalovaného v 2. rade (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) do konania. Po uzavretí kúpnej zmluvy došlo k odňatiu vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti vyvlastnením, a to rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 (ďalej len „vyvlastňovacie rozhodnutie“) v prospech žalovaného v 2. rade, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odboru štátnej stavebnej správy č. 24929/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016. Náhrada za vyvlastnenie nehnuteľnosti bola v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia uložená do úschovy okresného súdu sp. zn. 12 U 4/2016, pričom by mala byť vyplatená v závislosti od výsledku konania o určenie vlastníckeho práva. Zmenenou žalobou sa sťažovateľka následne domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 18. augusta 2016.

4. Rozsudkom č. k. 17 C 142/2016-274 zo 4. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu zamietol. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 189/2019-394 z 24. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Súdny zároveň rozhodli, že žalovaní majú z dôvodu svojho procesného úspechu nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Následne okresný súd uznesením č. k. 17 C 142/2016-447 z 25. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania vo výške 330,94 eur a žalovanému v 2. rade vo výške 446,80 eur. Na základe sťažnosti sťažovateľky a sťažnosti žalovaného v 2. rade okresný súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka v II. výroku tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalovanému v 2. rade trovy konania vo výške 3 016,19 eur, keďže zistil, že vyšší súdny úradník v nesprávnej výške priznal žalovanému v 2. rade náhradu trov konania. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné vychádzať z hodnoty dotknutej nehnuteľnosti v zmysle znaleckého posudku z 13. júla 2015, v ktorom bola všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti stanovená vo výške 22 166,37 eur, pričom táto hodnota je zároveň uvedená ako kúpna cena v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovanými v 1. a 2. rade a v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným v 2. rade a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ako aj v rozhodnutí o vyvlastnení.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým okresný súd zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Sťažovateľka v žalobe odvodzovala svoj nárok od zmluvy uzavretej so žalovaným v 1. rade, a teda suma 22 166,37 eur nebola určená pri začatí poskytovania právnej služby. Je nesprávne vychádzať zo sumy, za ktorú predmetný pozemok kúpil žalovaný v 2. rade, keď predmetom sporu je kúpna zmluva uzavretá medzi sťažovateľkou a žalovaným v 1. rade. Súd vychádzal

z nesprávneho zistenia skutkového stavu a, čo sa týka hodnoty spornej nehnuteľnosti, nevykonal žiadne dokazovanie. Záver súdu o hodnote sporu vo výške 22 166,37 eur (aj to iba vo vzťahu k žalovanému v 2. rade) je arbitrárny, čo zdôrazňujú aj tie skutočnosti, že v obdobných sporoch, kde bola sťažovateľka v opačnom procesnom postavení, súd vychádzal z kúpnej ceny, ktorú za nehnuteľnosť zaplatil žalovaný.

b) Okresný súd sa odklonil od svojej doterajšej rozhodovacej činnosti a to zásadným spôsobom. Urobil tak napriek existencii nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020 v obdobnej veci, v zmysle ktorého okresný súd následne v obdobných veciach rozhodoval tak, že vychádzal z kúpnej ceny pozemku podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na princíp právnej istoty, ktorého obsahom je aj požiadavka rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

c) Súd vychádzal z nesprávne určenej hodnoty sporu, keďže v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy 25. júna 2015 bola hodnota pozemku rádovo nižšia a k zvýšeniu ceny došlo až po tom, ako k nemu 8. júla 2015 vzniklo predkupné právo, pričom k jeho zápisu do katastra nehnuteľností došlo až 21. júla 2015. Následne došlo k vypracovaniu znaleckého posudku, ktorý tvoril podklad pre kúpnu zmluvu so žalovaným v 2. rade (a aj pre následné vyvlastnenie pozemku, ktoré však prebehlo v rozpore so zákonom, pretože žalovaný v 2. rade najskôr kúpil, potom predal spoločnosti [REDACTED], a následne podal žalovaný v 2. rade návrh na vyvlastnenie v jeho prospech). Zákonnosť vyvlastnenia je predmetom prieskumu na krajskom súde pod sp. zn. 11 S 259/2016. Uvedené skutočnosti však nemôžu byť posudzované na ťarchu sťažovateľky, keďže ide o skutočnosti mimo jej vôle a dispozície.

d) Uvedená skutková i právna argumentácia nasvedčuje tomu, že došlo nielen k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie, ale i k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže v dôsledku arbitrárneho rozhodnutia bola sťažovateľke uložená povinnosť platiť výrazne vyššie trovy, čo má nepochybne vplyv na jej majetkovú sféru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy) a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu o výške náhrady trov konania z dôvodu nesprávneho postupu okresného súdu pri vyčíslení výšky nároku na náhradu trov konania v dôsledku nesprávne stanovenej tarifnej hodnoty veci, z dôvodu jeho arbitrárnosti, nerefektovania doterajšej rozhodovacej činnosti okresného súdu a rozhodnutia v rozpore s nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Ústavný súd, zohľadňujúc námietky sťažovateľa predstreté v ústavnej sťažnosti, považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Robins v. Spojené

kráľovstvo z 23. 9. 1997). Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je však zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

9. Takéto pochybenie však v prerokovávanej veci sťažovateľky nebolo ústavným súdom identifikované.

10. Vo veci, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, sťažovateľka spochybňuje záver okresného súdu týkajúci sa určenia hodnoty predmetu sporu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ako základu pre určenie tarifnej hodnoty, z ktorej súd pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádza. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nemal pri určení hodnoty spornej nehnuteľnosti vychádzať z hodnoty dotknutej nehnuteľnosti stanovenej znaleckým posudkom, ktorá zároveň predstavuje kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovanými v 1. a 2. rade, pretože sťažovateľka svoj nárok vo veci samej odvodzovala od kúpnej zmluvy uzavretej so žalovaným v 1. rade, a preto mal súd vychádzať z kúpnej ceny, ktorú za nehnuteľnosť zaplatil žalovaný v 1. rade.

11. Ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľkou vzneseným námietkam formulovaným v ústavnej sťažnosti a konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúce sa určenia hodnoty nehnuteľnosti na účel vyjadrenia tarifnej hodnoty, z ktorej okresný súd vychádza pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, nie je arbitrárne ani zjavne neodôvodnené a nevykazuje známky svojvôle, resp. nepreskúmateľnosti. Ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia o výške náhrady trov konania v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ak okresný súd v danom prípade, vychádzajúc z § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), považoval za tarifnú hodnotu sporu všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti určenú znaleckým posudkom z 13. júla 2015 vo výške 22 166,37 eur, pričom táto hodnota je zároveň kúpnu cenou podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

12. V spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam predstavuje hodnota sporných nehnuteľností základ pre určenie tarifnej hodnoty náhrady trov právneho zastúpenia (m. m. I. ÚS 84/2020, III. ÚS 410/2020). Predmetom konania vo veci samej bolo v danom prípade určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (pozemku), ktorá bola ocenená peniazmi, preto bola namieste aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky, tak ako to správne vyhodnotil i okresný súd.

13. V okolnostiach posudzovanej veci je podstatné, že sťažovateľka sa žalobou vo veci samej domáhala aj proti žalovanému v 2. rade, ktorý pristúpil do konania na základe uznesenia okresného súdu z 3. októbra 2016, určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 18. augusta 2016. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe založila sťažovateľka na tom, že určenie jej vlastníckeho práva k uvedenému dátumu je nevyhnutné pre založenie jej nároku na vyplatenie náhrady za vyvlastnenie. V zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je podkladom na určenie náhrady za vyvlastnenie všeobecná hodnota pozemku alebo všeobecná hodnota stavby, alebo všeobecná hodnota práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorá sa určí na základe znaleckého posudku nie staršieho ako dva roky. Pokiaľ samotná sťažovateľka podala žalobu, podľa jej vyjadrení vyplývajúcich z rozsudku okresného súdu a krajského súdu, z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok, resp. uplatnenia práva na predmet úschovy, je logické a plne legitímne vychádzať pri určení tarifnej hodnoty zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti stanovenej znaleckým posudkom na sumu 22 166,37 eur, ktorá zároveň predstavuje aj sumu náhrady za vyvlastnenie. Za daných okolností by bolo nenáležité odvíjať hodnotu predmetnej nehnuteľnosti od kúpnej ceny (400 eur) dohodnutej v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi sťažovateľkou a žalovaným v 1. rade, ktorá nemá so sťažovateľkou uplatneným a tvrdeným nárokom vo vzťahu k žalovanému v 2. rade žiadnu súvislosť.

14. Námietku sťažovateľky, podľa ktorej keďže v žalobe odvodzovala svoj nárok od zmluvy uzavretej so žalovaným v 1. rade, suma 22 166,37 eur nebola určená pri začatí poskytovania právnej služby, je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú, pretože na účel stanovenia tarifnej hodnoty podľa § 10 ods. 2 vyhlášky je v danom prípade relevantný čas začatia poskytovania právnej služby žalovanému v 2. rade, teda jeho pristúpenie do konania (uznesením z 3. októbra 2016, pozn.). Neopodstatnenou je aj námietka nevykonania dokazovania čo sa týka hodnoty spornej nehnuteľnosti, keď okresný súd považoval hodnotu nehnuteľnosti za preukázanú znaleckým posudkom a iná hodnota sporného pozemku nebola v konaní pred okresným súdom zo strany sťažovateľky podložená žiadnym dôkazom.

15. K námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej mal okresný súd rozhodnúť v rozpore s nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020 vydaným v obdobnej veci, ústavný súd uvádza, že v predmetnom náleze síce ústavný súd prijal záver, podľa ktorého bolo v rozpore s princípmi spravodlivosti odvíjať tarifnú odmenu advokáta od reálnej ceny nehnuteľnosti (určenej znaleckým posudkom pri kúpe spoločnosťou [REDAKOVANÉ]), avšak za absolútne odlišných skutkových a právnych okolností veci, ktoré považoval v okolnostiach prerokovávanej veci za kľúčové pre jej posúdenie. V danom prípade sa sťažovateľka, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), resp. jej právna predchodkyňa podanou žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej so sťažovateľkou ako žalovanou, ktorú videla v neprimeranosti plnení (vlastnícke právo k pozemku previedla

na sťažovateľku v dôsledku uvedenia do omylu za sumu 1 500 eur). Na úhradu trov konania sťažovateľke bola žalobkyňa zaviazaná z dôvodu späťvzatia svojej žaloby potom, ako bolo na základe protestu prokurátora zrušené rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky a právna predchodkyňa žalobkyne sa opätovne stala vlastníčkou nehnuteľnosti, na základe čoho odpadol dôvod podanej žaloby. Vývoj veci (i porovnanie protihodnoty) potvrdil záver, že kúpna zmluva medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a sťažovateľkou bola zjavne v rozpore so zákonom i dobrými mravmi. Ústavný súd skonštatoval, že je úplne bez významu, že právna predchodkyňa žalobkyne následne predala nehnuteľnosť za jej reálnu hodnotu, keďže medzi stranami sporu nebola sporná cena nehnuteľnosti, za ktorú bola v konečnom dôsledku predaná spoločnosti [REDAKOVANÉ], ale suma 1 500 eur, ktorú sťažovateľka vyplatila právnej predchodkyňi žalobkyne, považujúc ju za primeranú hodnote nehnuteľnosti. V predmetnom náleze ústavný súd konštatoval, že práve kúpna cena dohodnutá medzi stranami sporu v kúpnej zmluve poskytovala z hľadiska (vtedajšej) hodnoty predmetu sporu určitý návod na to, aby si žalobkyňa (a rovnako aj sťažovateľka) mohli pred začatím súdneho sporu vytvoriť predstavu o nákladnosti vedenia sporu. V danom prípade teda jestvovali odlišné dôvody podanej žaloby (spor sťažovateľky a žalobkyne o platnosť kúpnej zmluvy), rozdielny výsledok konania vo veci samej a rozdielne boli aj osoby, medzi ktorými prebiehal spor vo veci samej, ako aj o výšku náhrady trov konania, keď v predmetnom konaní nebola obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], stranou sporu. Vzhľadom na diametrálnu odlišnosť skutkových a právnych okolností oboch vecí nemožno prisvedčiť argumentácii sťažovateľky, že okresný súd v jej prípade rozhodol v rozpore s predmetným nálezom ústavného súdu.

16. K argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej sa okresný súd napadnutým uznesením odklonil od svojej rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch, ústavný súd uvádza, že aj keby tomu tak bolo, čo však z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľky nemožno ustáliť, prípadné odchylenie súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci (pozri napr. nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 551/2012 z 30. januára 2013). V tomto kontexte ústavný súd tiež zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 752/2016, II. ÚS 861/2016, III. ÚS 205/2017).

17. Ústavný tak dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky aj vzhľadom na už citovanú judikatúru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom uznesení.

18. Ako už bolo načrtnuté, rozhodovanie o trovách konania patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov. Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný

súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou zaručených základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu za arbitrárne, keďže v napadnutom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu